

VERKSHÖJD

Vilken nesa. Inget kunde ha förbessert honom på den tomhet, den kalla besvikelsen som fyllde honom.

- OTILLRÄCKLIG VERKSHÖJD - Omdömet i all sin serstaviga torftighet.

Nej hade de utvecklat det. Varit noggranna, i sin genomgång. Tagit sig tid att motivera, exemplifiera, konstruktiv kritik...

Och visst, de hade lyft styrkorna i verket med. "Ljuset" hade varit en sådan. Det glädde honom något men ändå... Det hade inte räckt till, inte nått den höjd man hade velat se.

Besvikelsens tomhet ökade och växte inom honom till en mörk matthet som fick honom att se sig om efter något att hålla i, men rummet var tomt. Inga möbler, inget att stödja sig på. Nej, här kan jag inte dröja. Här finns inget att hämta. Tänkte han medan han gick med kraftlösa ben mot utgången.

Änligt talat mindes han inget om hur han tog sig hem. Det var som om han plötsligt bara var där. Han kände hela sin tyngd, en enda stor, massiv otillräcklighet som fylld ut stolen han satt på med huvudet i knäna, som ett förvirrat och skrämmt djur som sökt skydd genom att rulla ilop sig. Ta flykt i sin egen litenhet. Vika sig, in i sig själv.

Hur länge satt han där? Tiden, som tidigare rummet var inte sig själv. Kanske timmar, kanske dagar.

Vid något tillfälle började andra tankar ända sippra in, bryts igenom den förlamande tomheten.

Som droppar av sjölvbevarke i en öken av besvikelse började han minnas att han var en upphöjt skapare. Han hade alltid vetat att detta var hans kall. Redan i tidig ålder hade också hans talang uppmärksamats och uppmuntrats. En sällsam skapar kraft. Han hade kallats sin generationens klarast lysande begåvning. Flera av hans tidigare verk hade uppmärksamats i kretsar, där man vanligtvis inte gav rum för andra än de mest etablerade och största mästarna.

Kanske var det, tänkte han och liksom kände att tomheten inom honom drog sig tillbaka något, kanske var det inte så konstigt att vägen till fulländning, för fulländning var vad han strävade efter, inte var helt utan motstånd. Varje verk är ett steg på vägen. Just det här steget hade bara inte varit tillräckligt, eller snarare missriktat. Han hade prövat nya grepp. Inspirationen hade fångat honom. Kanske, nej inte kanske, alldeles troligen hade han blivit självkritisk. Utan frivill var det så.

När det hade hänt visste han inte men nu stod han upp. Benen bar honom och till sin förvåning var den förlamande besvikelsen ett minne blott. Inget behagligt minne men det hade släppt sitt grepp om honom. Nu flöt andra tankar fritt och fick benen att ta steget genom rummet. Så där han varit. Han är ännu ung. Bara i början av sin gärning. Att bli så nedslagen av en såkallad ensbild, och i ett lämpligt perspektiv till och med lärorik, motgång. Trans! röt han inombords

medan beinen till talten av detta imperativ tog
de sista stegen mot dörren till hans arbets-
rum.

Här finns ingen tid att spilla. Nu visste han
med ens vad som behövde göras. En ny vision,
ett helt nytt angrepp. Det här felsteget kommer
inte vara mer än en perambles, en lustigket ment av

Han satte sig vid sin arbetsplats. Allt han behövde
frams där. Det olyckliga projektet, "felsteget"
låg framför honom. Det väckte inte längre några
känslor hos honom. Inget att spara tänkte han.
Så mycket tid la jag ändå inte på det. En vecka
om ens det. Det borde ha varit ett varningsfel.
Han hade svarat, varit okritisk. Så var det. Inte
ens en vecka. Sex dagar snarare, men det hade
 varit iakttagit, han hade varit så uppe i det så
han helt utmattad förl vilade en dag efteråt.

Nu betydde det inget för honom så det var med en
suck av lättnad han gav instruktionen att radera
projektet och starta upp ett nytt tomt.

Det var precis i det ögonblicket. I ytterkanterna av
en spiralgalax. På en liten blå planet cirklandes
något en medelstor stjärna. Precis i det ögonblicket,
samtidigt som ett nyfött barn tog sitt första ande-
tag, samtidigt som i havsdjupet en jätteisopod
vaknade ur en slummer och på en savann en
tiger spände alla sina muskler för ett avgörande
språng mot ett ifattkommet viltbebrädd... allt tog slut.

S L O T

→
EPILOG

Epilog:

Hmm. Tänkte han. Allt kanske inte var
skräp ändå i det där "svedsteget". De hade
ju särskilt nämnt en sak.

Med ett leende och fylld av, ja det kändes
nästan som att det skulle flöda över,
skaparkraft gav han det första kommandot
till sitt nya verk

- Varde ljus!

J. A